

Náhradní láska

Jde nahradit lásku dítěti, které jsem si osvojila?

Z mé vlastní zkušenosti ano. Od necelých tří let , jsem v pěstounské péči. Ovšem moje mamka i můj taťka mi dali tolik lásky, kolik jen mohli. I přesto, že mají své vlastní děti a to Tomáše a Michala.

Tomáš s námi dlouho nebydlel, jelikož je o osmnáct let straší než já. Vztah s ním mám dobrý. Bratr Míša s námi bydlel donedávna. Je pouze o dva roky straší než já. Byla jsem s ním tedy každý den a náš vztah je dle mě úžasný.

Dnes je mi sedmnáct let. Což znamená, že v pěstounské péči jsem již čtrnáct let. Za tuto dobu jsem zažila chvíle příjemné i

nepříjemné. Mezi nepříjemné chvíle patří rozvod rodičů, uvědomění, že mé fotografie miminka nikdy neuvidím. Další nepříjemná situace byla také, když se spolužáci smáli, protože se na mě praví rodiče vykašlali.

Tyto všechny situace jsem přešla jen díky podpoře mé pěstounské rodiny. Moje rodina je tu semnou pořád. Ať se děje co se děje. Nesejde na tom, zda jsem vlastní nebo ne. Jsem jejich dítě. A tak to je.

V naší organizaci, ve které musíme být. Se mamka školí, aby věděla jak má reagovat a přistupovat k určitým situacím. Máme to moc rády. Poznala jsem zde mnoho dětí s různými příběhy a každé v pěstounské nebo adoptivní péči. Každé dítě si prošlo, něčím co nás poznamenalo,

ať si to pamatujeme nebo ne. Ale všichni si vážíme rodiny. Ať jsme úplně cizí děti. Jako jsem já, nebo si nás vzal člen rodiny.

Je rozdíl mezi rodinou, která má své vlastní dítě. A rozdíl mezi rodinou s dítětem osvojeným ?

Ano i ne.

K dítěti musíte přistupovat jako ke každému jinému dítěti. Ovšem rozdíl je v tom, že dítě může mít trauma a proto není lehké přijít na stejnou vlnu hned na začátku. Chce to čas.

Vzít si dítě a osvojit si jej a věc dobrá.
Pomůže hodně dětem. Myslím si, že by
to mělo udělat více lidí.

Dne: 10. 11. 20201

Petra Sudzinová

Střední škola živnostenská Sokolov